

वामनावतारमाह अदितेः सुतानां द्वादशादित्यानां मध्ये अधियज्ञः यज्ञाधिष्ठाता विष्णुः अवरजः कनीयानपि गुणैर्ज्यायान्ज्येष्ठः गुणानेवाह यद्यत
इमान् लोकां चिचक्रमे पादन्यासैः क्रांतवान् अथ प्रतिश्रुतानंतरमेव तत्र हेतुः बलेः क्ष्मां वामनरूपेण जगृहे नन्वीश्वरः स्वयं किमिति तथा चक्रे तत्राह
याश्चां विना धर्ममार्गे वर्तमानो न चाल्यः ऐश्वर्यान् भ्रंशनीय इति ॥ १७ ॥ ननु तर्हि याश्चापि चालनमनुचितमेवेत्याशंक्यततो धिकं स्वसालोक्या
दिदास्यामीत्याशयेन हतवानित्याह नार्थ इति यद्विबुधाधिपत्यमिदानीं बलात्प्राप्तमपेदीयमानं च अयं बलेः पुरुषार्थो न भवति कुत इत्यत आह
आ अप इति च्छेदः उरुक्रमस्य पादशौचं चरणक्षालनरूपा अपः आसर्वतो धृतवतः कशिखां शिखायां मूर्ध्नीत्यर्थः किंच शुक्लेण वारितः शतोपि अंग
हेनारद यः प्रतिश्रुतं विना अन्यत् न चिकीर्षत् कर्तुं नैच्छत् यश्च तृतीयपादपूरणार्थं हरये आत्मानं देहमपि अभिमेने अंगीकृतवान् एवं स देहं त्रैलोक्यं

ज्याया गुणैरवरजोऽप्यदितेः सुतानां लोकां चिचक्रम इमान्यदथा अधियज्ञः ॥ क्ष्मां वामनेन जगृहे त्रिपदच्छले
नयाश्चामृते पथि चरन् प्रभुभिर्न चाल्यः ॥ १७ ॥ नार्थो बले रयमुरुक्रमपादशौचमापः शिखां धृतवतो विबुधा
धिपत्यम् ॥ यो वै प्रतिश्रुतमृतेन चिकीर्षदन्यदात्मानमंगशिरसा हरये अभिमेने ॥ १८ ॥ तुभ्यं च नारद भृशं भग
वान्विवृद्धभावेन साधुपरितुष्ट उवाच योगम् ॥ ज्ञानं च भागवतमात्मसतत्वदीपं यद्वासुदेवशरणा विदुरं जसैव ॥
॥ १९ ॥ चक्रं च दिक्ष्वविहतं दशसुखतेजोमन्वंतरेषु मनुवंशधरो विभर्ति ॥ दुष्टेषु राजसुदमं व्यदयात्स्वकीर्तिस
त्ये त्रिपृष्ठ उशतीं प्रथयंश्चरित्रैः ॥ २० ॥ धन्वंतरिश्च भगवान् स्वयमेव कीर्तिर्नाम्नानृणां पुरुरुजां रुज आश्रुहन्ति ॥

यज्ञे च भागममृतायुरवावरुंध आयुश्च वेदमनुशास्य वतीर्य लोके ॥ २१ ॥ श्रद्धया दत्तवतो विबुधाधिपत्यमर्थो न भवती

त्यर्थः ॥ १८ ॥ हंसावतारमाह तुभ्यमिति भृशं विवृद्धेन भावेन अत्युद्रिक्तया भक्त्या परितुष्टः सन् भक्तियोगं साधुयथा तथा उवाच ज्ञानं चेति ज्ञान
साधनम् किं तत् भागवतं नाम कथं भूतम् तत्त्वमेव सतत्त्वम् आत्मतत्त्वदीपकम् विवृद्धभावेनेति विशेषणस्य फलमाह यदिति ॥ १९ ॥ तत्तन्मन्वं
तरावतारमाह चक्रमिति स्वतेजः निजं प्रभावमेव चक्रं सुदर्शनं विभर्ति चक्रवदप्रतिहतं प्रभावं विभर्तीत्यर्थः तदेवाह मनुवंशपालकः सन् त्रयाणां लो
कानां पृष्ठे उपरिस्थिते सत्यलोकेऽपि कमनीयां स्वकीर्तिं विस्तारयन् राजसुदं विधत्ते ॥ २० ॥ धन्वंतर्यवतारमाह लोके अवतीर्य धन्वंतरिः सन् पुरु
जां महारोगिणां स्वनाम्नैव रुजः रोगान् हन्ति स्य येमवकीर्तिरिति कीर्त्यतिशयोक्तिः अमृतं मरणशून्यमायुर्यस्मात्सः अव अवसन्नं पूर्वं दैत्यैः प्रतिबद्धं
यज्ञे भागमवरुंधे लभते अवापरुद्धमिति पाठेऽप्ययमेवार्थः आयुर्विषयं वेदं चानुशास्ति प्रवर्तयति ॥ २१ ॥